

Sygn. akt II W 255/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lipca 2013 roku

Sąd Rejonowy II Wydział Karny w Strzelcach Opolskichw składzie:

Przewodniczący SSR Artur Sobczak

Protokolant Justyna Włoka

W obecności oskarżyciela publicznego-----

Po rozpoznaniu dnia 22 lipca 2013 roku na rozprawie

sprawy **U. G. /G./**

córki (...) z d. K.

urodz. (...) w K.

obwinionej o to, że :

w dniu 27 października 2012r. około godz. 09:40 w K. na ul. (...) na parkingu przy sklepie (...) kierując samochodem marki V. o nr rej. (...) w trakcie wykonywania manewru cofania nie zachowała należytej ostrożności, czym stworzyła zagrożenie bezpieczeństwa dla osoby E. M. przechodzącej za pojazdem

tj. o wykroczenie z art. 98 kw

I. w ramach zarzucanego czynu uznaje **obwinioną U. G.** za winną tego, że w dniu 27 października 2012r. około godz. 09:40 w K. na ul. (...) na parkingu przy sklepie (...) kierując samochodem marki V. o nr rej. (...) w trakcie wyjeżdżania z tego parkingu nie zachowała należytej ostrożności, czym stworzyła zagrożenie bezpieczeństwa dla osoby E. M. przechodzącej po prawej stronie parkingu, zmuszając ją do odskoczenia na prawy bok w krzewy tj. uznaje ją za winną wykroczenia z art. 98 kw i za to na podstawie art. 98 kw wymierza jej karę nagany,

II. na podstawie art. 118§1 kpw w związku z §1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia zasądza od **obwinionej** na rzecz Skarbu Państwa kwotę **50 (pięćdziesiąt)** złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania.

Sygn. akt II W 255/13

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 października 2012 r. E. M. ok. godz. 9:30 robiła zakupy przy ul. (...) w K., pozostawiając przy tej ulicy na parkingu przy sklepie (...) swój samochód.

dowód:

- zeznania świadka E. M. k.25-26,

- notatka urzędowa z dnia 27.10.2012 r. k. 5

Po dokonaniu zakupów ok. godz. 9:40 E. M. udała się w kierunku parkingu. Parking jest mały i zlokalizowany w ten sposób, że po lewej stronie zaparkowane są samochody, a po prawej stronie wyjazdu rosną krzewy. W tym samym czasie i miejscu zakupy dokonywała również U. G.. Wchodząc na parking E. M. zauważyła i rozpoznała samochód U. G. i ją samą, wykonującą na parkingu manewr cofania. U. G. miała zaparkowany samochód bokiem i musiała wyjechać z parkingu żeby wjechać na drogę wyjazdu. U. G. wycofała pojazd i zaczęła jechać w kierunku wyjazdu. Widząc to E. M. zaczęła iść swoją prawą stroną drogi. W tym czasie U. G. kończąc manewr cofania rozpędziła samochód kierując się torem poruszania po prawej stronie E. M.. Poruszając się w ten sposób U. G. nie pozostawiła E. M. miejsca żeby ta mogła swobodnie przejść wobec czego pokrzywdzona zmuszona była uciec, odskoczyć w krzewy, ażeby nie zostać potrąconą. U. G. miała wystarczająco miejsca żeby ominąć idącą prawą stroną E. M.. Po tym zdarzeniu U. G. nie zatrzymała się i nie zapytała się E. M. czy coś jej się stało. W dzień zdarzenia padało delikatnie, E. M. nie miała czapki ani kurtki.

dowód:

- zeznania świadka E. M. k. 25-26,

- notatka urzędowa z dnia 27.10.2012 r. k. 5,

- częściowo wyjaśnienia obwinionej U. G.. 9-10

Po zdarzeniu około godz. 10:15 E. M. udała się do Komendy Powiatowej Policji zgłosić bezpośrednio popełnienie przez U. G. wykroczenia polegającego na zachowaniu opisanym powyżej. W związku z powyższym funkcjonariusze policji udali się do U. G. celem zweryfikowania zdarzenia dokonując jej rozpytania. Ustalono również, iż pomiędzy w/w trwa od dłuższego czasu konflikt.

dowód:

- zeznania świadka E. M. k. 25-26,

- notatka urzędowa z dnia 27.10.2012 r. k. 5,

- częściowo wyjaśnienia obwinionej U. G.. 9-10

Faktem znanym Sądowi z urzędu, jak i akcentowanym przez oskarżoną i pokrzywdzoną jest, iż U. G. i małżeństwo E. i T. M. są w sąsiedzkim konflikcie. W dniu 4 września 2012 r. mąż E. M. wniósł przeciwko U. G. do tut. Sądu prywatny akt oskarżenia o przestępstwo zniesławienia go jako nauczyciela, sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą akt II K 1011/12”pryw”. W dniu 25 października 2012 r. odbyło się posiedzenie pojednawcze w tej sprawie, gdzie nie doszło do pojednania się stron. Wyrokiem z dnia 14 marca 2013 r. postępowanie wobec U. G. zostało umorzone wobec przedawnienia karalności.

W odpowiedzi w dniu 24 października 2012 r. U. G. wniosła przeciwko T. M. wzajemny akt oskarżenia o przestępstwo naruszenia nietykalności cielesnej i przestępstwo zniesławienia. Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą akt II K 1245/12.

- fakt znany Sądowi z urzędu.

Słuchana w toku czynności wyjaśniających obwiniona U. G. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej wykroczenia. Potwierdziła, iż była w miejscu i czasie podanym przez pokrzywdzoną E. M.. Wskazała, iż była straszna ulewa deszczu, ponadto jadać wolno z parkingu zauważyła naprzeciwko biegnąca dziewczynę z zaciągniętą czapką z daszkiem na twarz oraz nałożonym kapturem. Dziewczyna biegła prosto na samochód obwinionej, dlatego też kiedy obwiniona ją zauważyła zatrzymała się. Dziewczyna ta biegnąc obok samochodu obwinionej w lewą rękę trzymając

reklamówki z zakupami uderzyła nimi w lewy bok samochodu, a następnie oddaliła się swoim kierunkiem. U. G. po tym zdarzeniu udała się do swojego miejsca zamieszkania.

Słuchana w postępowaniu jurysdykcyjnym obwiniona podtrzymała swoje poprzednio złożone wyjaśnienia.

dowód:

- wyjaśnienia obwinionej U. G. k.9-10, 25

Obwiniona ma (...)lat, nie pracuje, z zawodu jest (...). U. G. jest mężatką, posiada troje dorosłych dzieci. Jest współwłaścicielem mieszkania własnościowego oraz samochodu. Obwiniona nie była karana sędownie, ani nie leczyła się psychiatrycznie.

dowód:

- dane osobowe podane przez obwinioną k.9, 25

Sąd zważył , co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w ocenie Sądu pozwala stwierdzić, iż obwiniona jest winna popełnienia zarzucanego jej czynu z art.98 kw przy czym Sąd na podstawie ustalonego stanu faktycznego zmodyfikował opis czynu zarzucanego obwinionej poprzez przyjęcie, iż obwiniona kierując samochodem na parking w trakcie wyjeżdżania z tego parkingu nie zachowała należytej ostrożności, czym stworzyła zagrożenie bezpieczeństwa dla osoby E. M. przechodzącej po prawej stronie parkingu, zmuszając ją do odskoczenia na prawy bok w krzewy.

Dokonując powyższych ustaleń Sąd ocenił materiał dowodowy na podstawie art. 7 kpk w ramach swobodnej oceny materiału dowodowego uwzględniając zasady prawidłowego rozumowania i wskazania wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Rekonstruując stan faktyczny Sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach świadka E. M. oraz dopełniając na notatce urzędowej z dnia 27.10.2012 r. sporządzonej przez funkcjonariusza KPP w S.. Zeznania tego świadka są szczegółowe, logiczne i konsekwentne budując w kontekście całego materiału dowodowego i innych dopełniających go okoliczności przebieg zdarzenia, tworząc logiczną całość obrazu wykroczenia jakiego dopuściła się obwiniona U. G.. Zeznania te ponadto negują w sposób bezsprzeczny linię obrony obwinionej przyjętą w toku całego postępowania. Dodatkowo Sąd oparł się częściowo na wyjaśnieniach samej obwinionej złożonych w postępowaniu wyjaśniającym w zakresie w jakim były one zgodne z ustalonym w sprawie stanem faktycznym.

Pokrzywdzona E. M. precyzując przed Sądem w sposób konsekwentny, klarowny i spójny zeznała, iż w dniu 27.10.2012 r. na parking przy sklepie (...) U. G. wycofała pojazd i zaczęła jechać w kierunku wyjazdu. Widząc to E. M. zaczęła iść prawą stroną drogi. W tym czasie U. G. kończąc manewr cofania rozpedziła samochód kierując się torem poruszania po prawej stronie E. M.. Poruszając się w ten sposób U. G. nie pozostawiła E. M. miejsca żeby ta mogła swobodnie przejść wobec czego pokrzywdzona zmuszona była uciec, odskoczyć w krzewy, ażeby nie zostać potrąconą. Ponadto świadek konsekwentnie i wyraźnie wskazała, iż U. G. miała wystarczająco miejsca żeby ją ominąć skoro szła swoją prawą stroną. W ocenie Sądu brak jest podstaw aby odmówić waloru wiarygodności tym zeznaniom. Nie ma bowiem żadnych racjonalnych przesłanek aby świadek miała przedstawiać przebieg zdarzenia w sposób nie prawdziwy, jedynie wygodny dla siebie. Powyższe stwierdzenie jest uzasadnione tym bardziej, że to pokrzywdzona zgłosiła popełnione przez obwinioną wykroczenie na policji de facto bezpośrednio po zdarzeniu (ok. godz.10:15), jedynie z przerwą na ustalenie konkretnych numerów samochodu obwinionej, gdyż sam pojazd obwinionej jak i osoba sprawcy nie budziła wątpliwości. Fakt zatem, iż E. M. zgłosiła całe zdarzenie i jego przebieg niezwłocznie po jego zajściu na policji dodatkowo umacnia wiarygodność tych zeznań. Ponadto pokrzywdzona tak w postępowaniu wyjaśniającym jak i przed Sądem zeznawała będąc pouczoną o odpowiedzialności karnej za założenie fałszywych zeznań, co dodatkowo determinowało w ocenie Sądu jej prawdomówność.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na wyjaśnieniach samej obwinionej w zakresie w jakim wyjaśnienia te korespondowały w zgodny sposób z w/w materiałem dowodowym, któremu sąd dał wiarę, a zatem samego faktu,

iż obwiniona była w miejscu i czasie podanym przez E. M., a zatem na parkingu koło sklepu (...) przy ul. (...), wyjeżdżając z tego parkingu, tzn. najpierw wykonując manewr cofania, a potem bezpośrednio manewr wyjazdu. Sąd nie dał natomiast wiary wyjaśnieniom obwinionej w zakresie w jakim przedstawiała ona odmiennie przebieg zdarzenia, wskazując na brak odpowiedzialności po swojej stronie. Wyjaśnienia te w ocenie Sądu były jedynie przyjętą linią obrony w celu uniknięcia odpowiedzialności karnej. Wyjaśnienia te były w sposób ewidentny sprzeczne z przebiegiem zdarzenia, które nakreśliła E. M., a którym Sąd dał wiarę. Ponadto obrazowały przebieg zdarzenia w sposób odbiegający od zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego. Trudno bowiem racjonalnie uzasadnić, aby dorosła osoba biegła wprost na widoczny, poruszający się samochód i to z taką determinacją, ażeby ten musiał się zatrzymać. Co również istotne U. G. usprawiedliwiając swoje zachowanie wskazała na przypadkowość osoby, która miała z nią kontakt- jakiejś dziewczyny, która miała zaciągniętą czapkę z daszkiem i kaptur, gdzie o osobie E. M., znanej jej osobiście, miała dowiedzieć się dopiero od policji. Tymczasem E. M. wprost zeznała, iż w tym dniu nie padało mocno, lecz mrzyło, nie miała na sobie ani czapki ani kurtki, utrudniającej jej rozpoznanie, a U. G. widziała doskonale pokrzywdzoną.

W cały kontekst zdarzenia wpisując się akcentowany przez pokrzywdzoną jak i obwinioną znany Sądowi z urzędu sąsiedzki konflikt pomiędzy U. G. i małżeństwem E. i T. M.. W dniu 4 września 2012 r. mąż E. M. wniósł przeciwko U. G. do tut. Sądu prywatny akt oskarżenia o przestępstwo zniesławienia go jako nauczyciela. Natomiast w dniu 25 października odbyła się posiedzenie pojednawcze w tej sprawie, gdzie nie doszło do pojednania się stron. W odpowiedzi w dniu 24 października 2012 r. U. G. wniosła przeciwko T. G. wzajemny akt oskarżenia o przestępstwo naruszenia nietykalności cielesnej i przestępstwo zniesławienia.

Powyższe okoliczności dodatkowo negują wyjaśnienia obwinionej jakoby miało dojść do przypadkowego zdarzenia z nieznaną jej i nierozpoznaną osobą dziewczyny w czapce i kapturze, która nadto wprost biegła na samochód. W ocenie Sądu powyższe w sposób logiczny wskazuje, iż U. G. w świetle konfliktu sąsiedzkiego przeniesionego przez męża pokrzywdzonej na drogę sądową mogła zachować się w sposób ostentacyjny i emocjonalny w stosunku do osoby pokrzywdzonej wyjeżdżając z parkingu, przejeżdżając koło osoby E. M. idącej prawą częścią drogi (patrząc od kierunku poruszania się pokrzywdzonej) w taki sposób, że nie zachowała przy tym zasad ostrożności i zmusiła pokrzywdzoną do ucieczki na pobocze w krzaki w celu uniknięcia ewentualnego kontaktu z pojazdem obwinionej.

W świetle powyższych ustaleń faktycznych znajdujących oparcie w dowodach w ocenie Sądu obwiniona swoim zachowaniem wyczerpała znamiona wykroczenia z art. 98 kw.

Stosownie do treści przywołanego przepisu prawa kto, prowadząc pojazd poza drogą publiczną, strefą zamieszkania lub strefą ruchu, nie zachowuje należytej ostrożności, czym zagraża bezpieczeństwu innej osoby, podlega karze grzywny albo karze nagany.

Przedmiotem ochrony art. 98 k.w., mimo że jest zamieszczony w rozdziale grupującym przepisy określające wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji, jest bezpieczeństwo osób poza drogą publiczną, strefą zamieszkania lub strefą ruchu. Zachowanie sprawcze polega na niezachowaniu należytej ostrożności, w wyniku której dochodzi do zagrożenia bezpieczeństwa innej osoby. W art. 98 kw chodzi zatem o ogólne zasady bezpieczeństwa ruchu oraz związane z ruchem pojazdów, co oznacza, że są to wyłącznie przepisy dotyczące bezpieczeństwa ruchu. Wykroczenie to jest wykroczeniem materialnym. Musi wystąpić skutek w postaci zagrożenia bezpieczeństwa innej osoby.

Obwiniona rozpędzając na parkingu swój samochód i obierając tor poruszania się pokrzywdzonej, która poruszała się po swojej prawej stronie i zarazem takim zachowaniem zmuszając ją do odskoczenia w krzaki w celu uniknięcia zderzenia z samochodem wprost i w sposób oczywisty nie zachowała ogólnych zasad ostrożności, szczególnie, że miała wystarczająco miejsca żeby ominąć pokrzywdzoną. Takim zachowaniem zarazem stworzyła konkretny stan zagrożenia dla bezpieczeństwa E. M., wymuszając na pokrzywdzonej reakcję w celu odwrócenia tego niebezpieczeństwa i uniknięcia jego następstw. Przekazane natomiast do akt sprawy przez obwinioną zdjęcia jej samochodu, na

okoliczność, iż nie doszło do żadnego wypadku, potrącenia E. M. wydają się być efektem niezrozumienia stawianego obwinionej zarzutu i jego znamion, jak i dodatkowo deprecjonują linię obrony obwinionej.

Przy wymiarze kary Sąd miał na uwadze dyrektywy z art. 33 kodeksu wykroczeń. Orzeczona kara nagany ma w istocie charakter symboliczny i stanowi ostrzeżenie, iż takie zachowania przy istniejącym konflikcie stron i jakiegokolwiek wzajemnej niechęci są nieakceptowalne i niedopuszczalne. Jednocześnie w ocenie Sądu kara nagany jest wystarczającą reakcją na popełnione wykroczenie ze względu na jego rodzaj i społeczną szkodliwość dodatkowo ocenianych przez pryzmat możliwości wyboru rodzaju kary za to wykroczenie.

Rozstrzygnięcie o kosztach uzasadniają powołane w wyroku przepisy, które w relacji do stanu majątkowego obwinionej nakazywały w pełni obciążyć ją kosztami procesu.